

Tokohouder Go werd een begrip in Duinoord en omstreken

Van wieg tot graf

Hij studeerde af als elektrotechnisch ingenieur en werd vervolgens tokohouder in Den Haag. Achter de toonbank van Toko Semarang werd meneer Go een begrip in Duinoord en verre omstreken.

Go Oen Gwan (12 januari 1929 - 26 juni 2018) kende een heerlijke tropenjeugd in een bevoorrechte Chinese familie op Java. Zijn vader had een grote suikerplantage waar Gwan onbezorgd kon spelen. Toen hij met zijn familie, begin jaren vijftig, naar Nederland emigreerde, besloot Gwan, die net de hbs had afgerond, elektrotechniek te gaan studeren.

Restaurant

Zijn moeder opende in de Haagse 2e Sweelinckstraat, vlakbij de Groot-Hertoginnelaan, een restaurant want van het familiekapitaal en alle bezittingen was door de oorlog, en de periode daarna, niets meer over. Gwans moeder kon echter koken en wist daarmee haar familie te redden. Terwijl Gwan studeerde maakte zij, samen met haar man, van restaurant Semarang een groot succes.

Tegen de tijd dat Gwan als ingenieur afstudeerde, vroeg Philips hem om in Eindhoven te komen werken. Gwan ging niet. Zonder dat zijn moeder het hoefde te vragen ging hij aan de slag in het restaurant waar het zo druk was dat zijn hulp hard nodig was. Toen zijn familie, schuin aan de overkant in de Danckertsstraat, ook nog een toko opende, werd dat het domein van Gwan die als 'meneer Go' een begrip werd in Duinoord en verre omstreken.

Toko Semarang was een stukje Java in Den Haag. Voor de lempers en loempia's, die in de keuken achterin de zaak werden gemaakt, kwamen mensen van heinde en verre. Meneer Go was een vraagbaak die alles wist van recepten, kruiden en huismiddeltjes. Hij was een echte tokohouder, maar ook een ingenieur die de motoren van de koelapparaten niet in de winkel, maar in de kelder plaatste. Dat scheelde geluid en warmte. Ook de allereerste magnetron in Den Haag, een bakbeest, werd door meneer Go aangeschaft en thuis, in het Benoordenhout, lag regelmatig een motorblok in de woonkamer omdat daaraan gesleuteld werd.

'Chinezen zijn anders. Wij aanvaarden wat er is', verklaarde meneer Go als hem in interviews gevraagd werd naar het verlies van de plantage. Ook met het feit dat zijn kinderen niet in de zaak kwamen, maar arts en werktuigbouwkundige werden, kon hij zich eenvoudig verzoenen. Dat zijn eerste huwelijk in een scheiding eindigde en hij zijn tweede vrouw aan een ziekte verloor, was pijnlijk. Hij trouwde gelukkig opnieuw. Met een jongere vrouw die bij hem in de toko kwam waardoor meneer Go nooit met pensioen hoefde, maar op zijn vaste plek bij de kassa kon blijven zitten. De toko was zijn lust en zijn leven.

Kennis

Meneer Go schaaftde permanent aan zijn kennis van het Chinees. Hij volgde cursussen en keek naar Chinese televisieprogramma's die zo luid stonden dat zijn burens - zijn zoon met z'n gezin - ook konden meegenieten. Reizen naar het land van zijn voorvaders maakten grote indruk op meneer Go. Online leerde hij op latere leeftijd Chinese karakters schrijven.

Toen zijn gezondheid achteruitging werden de openingstijden van de toko flexibel. De week begon pas op woensdagmiddag en als na sluiting op zaterdagavond iemand op de ruit tikte, haalde meneer Go vrolijk de deur van het slot. Want zijn klanten waren vaak ook zijn vrienden.

Meneer Go overleed na een kort ziekbed op 89-jarige leeftijd.